Dosarul nr. 2-12189/25
PIGD nr. 2-25081118-12-2-09062025-1

H O T Ă R Â R E
În numele legii

19 iunie 2026 **mun. Chișinău**

Judecătoria Chișinău, sediul Centru,

în componența:
Președintele ședinței, judecătorul **Ceban Alexandru**
grefier Griniuc Dorina

examinând în ședință publică cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Stamate Olesea împotriva Partidului Politic „Partidul Acțiune și Solidaritate" privind anularea hotărârii din 0***** a Biroului Permanent Național de excludere din rândul membrilor de partid, restabilirea situației juridice anterioare și compensarea cheltuielilor de judecată, reclamanta fiind asistată de avocatul ***** iar pârâtul fiind reprezentat de avocatul *****,

c o n s t a t ă:

1. La data de 5 iunie 2025, Olesea Stamate a depus cerere de chemare în judecată împotriva Partidului Politic „Partidul Acțiune și Solidaritate" (în continuare - PAS), solicitând anularea deciziei prin care a fost exclusă din partid și compensarea cheltuielilor de judecată.

2. Prin cererea de concretizare depusă la 9 februarie 2026, reclamanta a individualizat actul contestat ca fiind Hotărârea Biroului Permanent Național al PAS nr. ***** din *****, solicitând declararea nulității acestei hotărâri, înlăturarea efectelor sale, restabilirea situației juridice anterioare și recuperarea cheltuielilor de judecată.

3. Reclamanta a invocat, în esență, cinci categorii de vicii: lipsa competenței organului care a decis excluderea; lipsa unei convocări statutare a Biroului Permanent Național; neparcurgerea procedurii disciplinare; încălcarea dreptului la apărare; precum și lipsa unei motivări și individualizări reale a sancțiunii.

4. A arătat reclamanta că, la data emiterii hotărârii contestate, era vicepreședintă a PAS și membră a Biroului Permanent Național. Din acest motiv, în opinia sa, art. 21 alin. (6) din Statut atribuia Comisiei Naționale de Integritate atât cercetarea, cât și decizia în cauza disciplinară.

5. Reclamanta a susținut că a fost invitată la sediul Președinției Republicii Moldova pentru o discuție a fracțiunii parlamentare, fără subiect și fără ordine de zi. Nu i s-ar fi comunicat că urma o ședință disciplinară a Biroului Permanent Național, care erau acuzațiile concrete și că putea fi pusă la vot excluderea sa.

6. Reclamanta a recunoscut că i s-a oferit cuvântul la reuniunea din *****. Ea a susținut însă că posibilitatea de a reacționa pe loc, la acuzații pe care nu le cunoscuse anterior, nu poate ține locul unei proceduri disciplinare în care persoana este informată, are timp să se pregătească și poate prezenta probe.

7. Reclamanta a mai invocat faptul că hotărârea i-a fost comunicată individual cu întârziere și numai după ce a solicitat-o, iar în această ordine de idei, informarea publică despre rezultat nu echivalează cu primirea actului și a motivelor sale.

8. Referitor la poziția pârâtului în cadrul respectivului litigiu, instanța reține că PAS a solicitat respingerea integrală a acțiunii, precum și compensarea cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 6.000 lei, individualizate în pledoariile scrise.

9. Pârâtul a invocat în esență autonomia organizațională a partidului, susținând că apartenența la un partid este voluntară, iar persoana care aderă acceptă valorile, disciplina și regulile interne. În aceeași ordine de idei, consideră pârâtul că instanța nu poate înlocui aprecierea politică a organelor partidului cu propria apreciere.

10. A mai susținut pârâtul că Biroul Permanent Național avea competență directă de excludere în temeiul art. 66 alin. (2) lit. j) din Statut, care îi permite să excludă orice membru în cazul unei încălcări flagrante a Statutului.

11. În interpretarea acestuia, art. 21 alin. (6) nu ar institui o competență exclusivă a Comisiei Naționale de Integritate, iar art. 72 ar arăta că această Comisie are, în principal, atribuții de verificare a integrității și de avizare a candidaturilor, nu de excludere din partid. În ședință, reprezentantul pârâtului a mai susținut că, în situații excepționale, competența ar fi „absorbită" de Biroul Permanent Național.

12. Pârâtul a arătat că reclamanta a participat la reuniunea din *****, a primit cuvântul și și-a prezentat poziția, considerând că această împrejurare dovedește atât informarea, cât și respectarea dreptului la apărare.

13. În aceeași ordine de idei, pârâtul a mai susținut că la reuniunea din *****, au fost prezenți 32 de membri ai Biroului Permanent Național, că a existat cvorum, iar propunerea de excludere a fost aprobată cu 30 de voturi pentru și două abțineri. În opinia sa, prezența reclamantei și a membrilor Biroului confirmă existența unei ședințe valabil constituite.

14. Pe fondul acuzației, PAS a susținut că reclamanta ar fi promovat modificări la legislația penală și la legea amnistiei fără a informa fracțiunea despre un posibil interes personal ori al unor persoane apropiate și cu încălcarea procedurilor interne și parlamentare. Pârâtul a invocat efectele asupra victimelor, siguranței publice, imaginii partidului și încrederii interne.

15. În referință, pârâtul a invocat art. 19 lit. h) și lit. l) din Statut. A susținut că aparența unui conflict de interese și percepția publică puteau angaja răspunderea politică și disciplinară chiar în lipsa dovezilor unei intervenții directe ori a unei influențe efective asupra procedurii judiciare de care ar fi beneficiat persoana condamnată. Această susținere privește intervenția în procedura judiciară, nu inexistența oricăror fapte imputate reclamantei.

16. În aceeași ordine de idei, pârâtul a apreciat excluderea ca fiind necesară și proporțională, susținând că măsurile mai blânde nu ar fi protejat suficient integritatea, coeziunea și credibilitatea partidului.

17. Cu privire la viciile de comunicare invocate de reclamantă, pârâtul a invocat că excluderea a fost anunțată public chiar în ziua adoptării, iar reclamanta a reacționat public. În consecință, o eventuală întârziere a comunicării individuale nu i-ar fi produs o vătămare reală.

18. Concluzionând, pârâtul a susținut în esență că restabilirea reclamantei în calitatea de membru ar obliga partidul să se asocieze cu o persoană față de care și-a pierdut încrederea și ar constitui o ingerință excesivă în libertatea de asociere a partidului și a celorlalți membri.

Aprecierea instanței:

19. Astfel, sistematizând argumentele părților, instanța reține că la *****, Biroul Permanent Național al PAS a adoptat Hotărârea nr. ***** privind excluderea Olesei Stamate din calitatea de membru al partidului.

20. La acea dată, reclamanta era vicepreședintă a PAS și membră a Biroului Permanent Național. Această împrejurare a fost afirmată constant, nu a fost contestată în mod real și rezultă chiar din apărarea pârâtului referitoare la aplicarea art. 21 alin. (6) din Statut.

21. Pârâtul nu a prezentat o sesizare disciplinară împotriva reclamantei, un act de inițiere a cercetării, un raport al Comisiei Naționale de Integritate, o decizie a acestei Comisii sau un alt înscris care să ateste desfășurarea procedurii speciale prevăzute pentru un membru al Biroului Permanent Național.

22. Pârâtul nu a prezentat probe din care să rezulte modalitatea convocării ședinței Biroului Permanent Național, comunicarea adresată membrilor ori ordinea de zi transmisă înaintea reuniunii. Nu a fost lămurit prin probe cine a inițiat convocarea și în temeiul cărei atribuții statutare.

23. Instanța reține că din explicațiile ambelor părți și din extrasul procesului-verbal prezentat de PAS rezultă că la ***** a existat o reuniune comună a fracțiunii parlamentare și a Biroului Permanent Național. Reclamanta a participat la o parte a acestei reuniuni și i s-a oferit cuvântul. Disputa privește caracterul statutar al procedurii de excludere, nu existența întâlnirii ca fapt material.

24. Simpla existență a acestei reuniuni nu dovedește însă, prin ea însăși, că a fost convocată și desfășurată o ședință disciplinară a Biroului Permanent Național în condițiile Statutului.

25. Nu s-a dovedit că, înainte de reuniune, reclamantei i-au fost comunicate existența unei proceduri disciplinare, faptele precise imputate, normele statutare pretins încălcate, probele esențiale și faptul că urma să fie pusă la vot sancțiunea excluderii.

26. Extrasul prezentat la 4 mai 2026 consemnează participarea a 32 de membri ai Biroului, oferirea cuvântului reclamantei la ora 11:50, plecarea acesteia la ora 12:37 și continuarea examinării la ora 12:38, urmată de vot. Instanța apreciază aceste mențiuni împreună cu celelalte probe. Ele nu demonstrează însă, prin ele însele, împrejurările convocării și ale informării anterioare reuniunii, pe care extrasul nu le descrie.

27. Totodată, instanța nu reține ca dovedită lipsa cvorumului. Extrasul indică 32 de membri prezenți, iar probele administrate nu justifică o concluzie contrară certă asupra numărului acestora.

28. Hotărârea de excludere conține aprecieri privind încălcarea Statutului, abuzul de încredere și afectarea imaginii partidului. Extrasul detaliază acuzația privind neinformarea fracțiunii despre un eventual interes personal ori al unor persoane apropiate și încălcarea procedurilor interne și parlamentare. Aceste înscrisuri nu identifică însă o cercetare a Comisiei Naționale de Integritate, probele examinate de aceasta sau analiza explicațiilor reclamantei în cadrul procedurii speciale.

29. Astfel, încadrarea detaliată în art. 19 lit. h) și lit. l) din Statut a fost dezvoltată în referința depusă în proces. Ea nu apare individualizată în hotărârea din ***** ca rezultat al unei cercetări disciplinare efectuate la acel moment.

30. Reclamanta a aflat public despre excludere la scurt timp după adoptarea ei. Totuși, pârâtul nu a dovedit că actul și conținutul său au fost aduse la cunoștința reclamantei în termenul de cinci zile prevăzut de Statut. Instanța nu reține acest fapt ca temei autonom al nulității.

31. Cu referire la cadrul legal aplicabil speței, instanța menționează că art. 20 din Constituție garantează protecția judiciară efectivă, iar art. 41 alin. (1) garantează libertatea asocierii politice. Competența instanței de a examina prezentul litigiu rezultă din art. 5, art. 33 alin. (1) și art. 33[1] din Codul de procedură civilă. Controlul privește hotărârea internă a unei persoane juridice, dar nu un act administrativ emis în exercitarea puterii publice.

32. Totodată, potrivit art. 7 alin. (5) din Legea nr. 294/2007 privind partidele politice, dobândirea și pierderea calității de membru se reglementează prin normele interne prevăzute de statutul partidului. În același context, art. 12 alin. (1) stabilește că fiecare partid se întemeiază și activează în baza statutului și programului propriu.

33. În continuare, art. 13 alin. (1) lit. f)-h) din aceeași lege impune ca statutul să reglementeze drepturile și obligațiile membrilor, sancțiunile disciplinare, procedura și organul competent să le aplice, precum și modul de activitate și împuternicirile organelor executive.

34. Cu titlu de consecință, art. 18 alin. (1) din Legea nr. 294/2007 obligă partidul să respecte atât legislația Republicii Moldova, cât și propriul statut, iar art. 19 prevede că deciziile partidului se adoptă cu majoritatea stabilită de statut.

35. Sub aspectul naturii juridice a actului contestat, art. 65 alin. (1) din Statut califică Biroul Permanent Național drept organ executiv al PAS. Hotărârea sa intră, prin urmare, în sfera art. 202 alin. (1) din Codul civil, aplicabil hotărârilor organelor executive colegiale. Această normă se aplică împreună cu Legea nr. 294/2007, care trimite la Statut în materia pierderii calității de membru, fără a institui o imunitate față de controlul judiciar al legalității.

36. Cu referire la sancțiunea nulității relative, art. 202 alin. (2) lit. a), c) și e) din Codul civil o prevede în cazul încălcării esențiale a regulilor de convocare ori de desfășurare a ședinței, al încălcării drepturilor unui participant sau al nerespectării altor condiții imperative prevăzute de lege ori de actul de constituire.

37. În același timp, art. 202 alin. (6) lit. c) din Codul civil sancționează cu nulitate absolută hotărârea care se referă la o chestiune ce nu se află în competența organului care a adoptat-o.

38. Totodată, art. 202 alin. (3) permite înlăturarea nulității relative prin confirmarea hotărârii de către organul competent, printr-o hotărâre ulterioară valabilă, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de declarare a nulității relative. Alineatul (4) pct. 3) îi recunoaște membrului persoanei juridice dreptul de a contesta hotărârea unui alt organ decât adunarea generală, iar alin. (5) stabilește termenul de prescripție de șase luni.

39. În ceea ce privește efectele soluției, art. 16 alin. (1) lit. b) și c) din Codul civil recunoaște drept metode de apărare restabilirea situației anterioare încălcării dreptului și constatarea ori declararea nulității actului juridic. Potrivit art. 331 alin. (1) și (2), actul nul sau anulat este considerat, cu efect retroactiv, că nu a produs efecte juridice, iar alin. (7) impune ca efectele nulității să fie solicitate de partea interesată.

40. În materia probațiunii, art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă obligă fiecare parte să dovedească circumstanțele pe care își întemeiază pretențiile și obiecțiile, iar art. 130 impune aprecierea tuturor probelor în ansamblul și interconexiunea lor, cu indicarea motivelor pentru care unele probe sunt acceptate, iar altele sunt înlăturate.

41. În această ordine de idei, art. 131 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă permit valorificarea explicațiilor părții adverse atunci când partea care deține probele solicitate nu le prezintă. Aceasta este o posibilitate de apreciere, nu o prezumție automată că toate afirmațiile reclamantei sunt adevărate. Instanța o aplică numai în legătură cu împrejurările

concrete pentru care s-au cerut înscrisuri și prin coroborare cu celelalte probe, fără a răsturna, în ansamblu, sarcina probei.

42. În ceea ce privește normele interne, instanța se raportează la Statutul anexat de pârât, în redacția aprobată la 30 noiembrie 2024 și înregistrată la 24 ianuarie 2025. Art. 19 lit. h) privește folosirea calității oficiale pentru obținerea unor avantaje pentru sine ori pentru alții. Litera l) prevede distinct încălcarea repetată a Statutului și nerespectarea hotărârilor organelor de conducere care, prin aceasta, prejudiciază major îndeplinirea obiectivelor politice ale partidului.

43. Art. 20 alin. (1) din Statut prevede mai multe sancțiuni, de la avertisment până la excludere. Alineatul (5) arată că, pentru celelalte abateri, organele permanente stabilesc abaterea și sancțiunea „potrivit art. 21", iar alin. (6) cere aplicarea sancțiunilor conform Statutului.

44. Art. 21 alin. (1)-(3) prevede inițierea procedurii la sesizare, cercetarea faptei, audierea membrului și adoptarea deciziei la finalul cercetării. Alineatul (5) cere ca sancțiunea să fie aleasă ținând cont de gravitate, împrejurări, conduita persoanei și existența altor sancțiuni.

45. Pentru situația concretă din cauză, art. 21 alin. (6) prevede expres: „În cazul sesizării față de un membru al Biroului Permanent Național, competența de cercetare și de decizie aparține Comisiei Naționale de Integritate."

46. Art. 22 lit. d) și f) recunoaște membrului dreptul de a participa la ședințele în care îi sunt discutate persoana și activitatea și dreptul de a fi informat despre hotărârile organelor de conducere.

47. Art. 66 alin. (1) prevede că Biroul Permanent Național se întrunește la convocarea președintelui PAS sau a cel puțin unei treimi dintre membri. Alineatul (2) lit. j) îi permite să decidă excluderea oricărui membru în cazul încălcării flagrante a Statutului.

48. Art. 72 definește Comisia Națională de Integritate ca structură independentă. Alineatul (10) prevede că deciziile sale sunt definitive și sunt puse imediat în aplicare de organele corespunzătoare.

49. Cu referire la standardele Convenției Europene a Drepturilor Omului, instanța reține că PAS este o persoană juridică de drept privat, nu o autoritate publică. Nu se constată, așadar, o încălcare directă a Convenției imputabilă pârâtului. Instanța trebuie însă să aplice dreptul intern în acord cu art. 11, atât prin protejarea persoanei împotriva arbitrariului, cât și prin verificarea necesității propriei intervenții în autonomia partidului.

50. În această ordine de idei, partidele politice au un rol esențial într-o societate democratică. Curtea Europeană a arătat că acestea reprezintă o formă de asociere indispensabilă bunei funcționări a democrației și pluralismului (Partidul Comunist Unit din Turcia și alții c. Turciei [MC], nr. 19392/92, 30 ianuarie 1998, §§ 25 și 43). Tocmai importanța acestui rol impune ca autonomia partidului și respectarea propriilor reguli să fie analizate împreună, dar nu separat.

51. În Associated Society of Locomotive Engineers and Firemen (ASLEF) c. Regatului Unit, nr. 11002/05, 27 februarie 2007, §§ 38-39 și 43-45, Curtea a recunoscut autonomia asociației în alegerea membrilor, inclusiv importanța valorilor comune pentru partidele politice. Protecția membrului poate deveni necesară în fața unor abuzuri, dar intervenția statului trebuie să păstreze un echilibru just. În acea cauză, încălcarea art. 11 a fost constatată în favoarea sindicatului: restrângerea posibilității de excludere era disproporționată în lipsa unui abuz identificat ori a unor consecințe deosebit de grave pentru membru (§§ 48-53).

52. În Lovrić c. Croației, nr. 38458/15, 4 aprilie 2017, §§ 54-55 și 71-73, Curtea a analizat accesul la instanță al unui membru exclus dintr-o asociație de vânătoare. A recunoscut autonomia organizațională și puterea disciplinară a asociației, dar a reținut că, în litigiul civil examinat, acestea nu justificau excluderea oricărui control judecătoresc. Întinderea controlului putea fi restrânsă pentru protejarea autonomiei.

53. Instanța subliniază că Lovrić a constatat încălcarea art. 6 § 1, nu a art. 11. Curtea a distins expres asocierea de natură civilă de apartenența la un partid politic (§ 55). Respectiv, această hotărâre nu este utilizată ca precedent direct privind excluderea din partid și nici pentru aplicarea automată a art. 6. Competența instanței rezultă din dreptul intern, iar examinarea convențională a raportului dintre membru și partid se întemeiază, în prezenta cauză, pe art. 11.

54. În Tebieti Mühafize Cemiyyeti și Israfilov c. Azerbaidjanului, nr. 37083/03, 8 octombrie 2009, §§ 72 și 78, Curtea a avertizat împotriva controlului excesiv al formalităților interne. Cauza privea dizolvarea unei asociații, nu excluderea unui membru. Spre deosebire de supravegherea administrativă criticată acolo, prezenta examinare a fost cerută de persoana afectată și privește garanții esențiale ale excluderii. Ghidul privind art. 11, actualizat la 28 februarie 2026, pct. 143-146, sintetizează aceste repere; el este folosit ca instrument de orientare, nu ca izvor autonom de obligații.

55. Concluzionând sub acest aspect, controlul exercitat în prezenta cauză trebuie să fie efectiv, dar limitat la garanțiile esențiale: organul competent, convocarea și formarea valabilă a voinței organului, posibilitatea reală de apărare, existența unor motive verificabile și individualizarea sancțiunii. Instanța nu stabilește linia politică a PAS și nu decide cine merită încrederea politică a partidului.

56. Instanța reține, cu titlu de principiu, că PAS avea dreptul să examineze conduita reclamantei și, dacă faptele erau dovedite, iar Statutul era respectat, putea aplica inclusiv sancțiunea excluderii.

57. Totodată, instanța nu este chemată să decidă dacă Olesea Stamate mai beneficia de încrederea politică a conducerii și a membrilor PAS, aceasta fiind o apreciere politică ce aparține, în mod firesc, partidului.

58. Astfel, întrebarea supusă judecății este mai restrânsă: dacă hotărârea din ***** a fost adoptată de organul competent, într-o ședință convocată potrivit Statutului și după o procedură care i-a permis reclamantei să cunoască acuzațiile, să se pregătească și să se apere în mod real.

59. Răspunsul instanței este negativ. Or, neregulile constatate nu reprezintă greșeli minore sau simple imperfecțiuni de formă, ci privesc organul care putea decide, modul de convocare a ședinței, lipsa unei cercetări disciplinare, dreptul la apărare și justificarea celei mai severe sancțiuni.

60. Cu referire la calitatea procesuală, reclamanta contestă pierderea calității sale de membru prin hotărârea unui organ diferit de adunarea generală, situație prevăzută de art. 202 alin. (4) pct. 3) din Codul civil. Acest temei de legitimare este distinct de cel al membrului cu drept de vot al organului emitent, reglementat la pct. 1). Prin urmare, împrejurarea că reclamanta nu a participat la votul asupra excluderii nu o lipsește de dreptul de a contesta hotărârea.

61. Acțiunea a fost depusă la 5 iunie 2025, la aproximativ două luni de la hotărârea din *****. Ea a fost introdusă în termenul de șase luni prevăzut de art. 202 alin. (5) pentru nulitatea relativă, chiar calculat de la adoptarea actului. Acțiunea în constatarea nulității absolute

este imprescriptibilă potrivit art. 328 alin. (3) din Codul civil; această regulă nu trebuie confundată cu termenul distinct prevăzut de același alineat pentru aplicarea efectelor nulității.

62. Cu referire la organul competent să cerceteze și să decidă excluderea din partid în cazul din speță, instanța reține că pârâtul își întemeiază poziția pe art. 66 alin. (2) lit. j), care îi permite Biroului Permanent Național să excludă orice membru în cazul unei încălcări flagrante a Statutului. Citit izolat, acest text pare să susțină poziția PAS.

63. Totuși, Statutul nu poate fi interpretat prin desprinderea unei norme din ansamblul reglementării. Art. 20 alin. (5) trimite expres la procedura din art. 21, iar art. 20 alin. (6) cere ca toate sancțiunile să fie aplicate conform Statutului.

64. În speță, art. 21 alin. (6) reglementează exact situația dedusă judecății: sesizarea privește un membru al Biroului Permanent Național. Pentru această categorie, textul atribuie Comisiei Naționale de Integritate atât competența de cercetare, cât și competența de decizie.

65. În această ordine de idei, art. 66 alin. (2) lit. j) trebuie citit împreună cu art. 20 alin. (5)-(6) și art. 21 alin. (6). Instanța nu ignoră formularea „oricărui membru" și condiția încălcării flagrante. Totuși, art. 66 precizează întinderea acestei atribuții indiferent de apartenența la o organizație locală, teritorială sau municipală, fără a înlătura expres regula distinctă pentru membrii Biroului. Acea regulă, inclusă chiar în procedura disciplinară, desemnează Comisia atât pentru cercetare, cât și pentru decizie.

66. Calificarea unei fapte drept „încălcare flagrantă" descrie gravitatea pretinsă a abaterii. Statutul nu prevede însă că o asemenea calificare suspendă procedura disciplinară, înlătură dreptul la apărare sau transferă competența specială de la Comisie la Birou.

67. Nici susținerea potrivit căreia, în situații excepționale, Biroul ar „absorbi" competența Comisiei nu are temei în Statut. Gravitatea sau urgența unei acuzații nu permit unui organ să își atribuie o competență pe care norma specială o conferă altui organ. Cu atât mai mult, competența nu poate fi prezumată sau creată prin analogie atunci când se aplică sancțiunea maximă.

68. Mai mult decât atât, interpretarea propusă de pârât ar permite Biroului să evite art. 21 alin. (6) prin simpla calificare a acuzației ca fiind flagrantă. Interpretarea reținută de instanță păstrează efectul ambelor norme: Biroul își exercită atribuția de excludere în limitele art. 66, iar situația specială a membrilor săi este examinată de Comisia indicată expres. Această separare este în acord și cu art. 18 alin. (3), care exclude participarea membrilor Comisiei la organele de conducere politică.

69. Sub același aspect, nici folosirea cuvântului „sesizare" în art. 21 alin. (6) nu susține apărarea pârâtului. Dacă a existat o sesizare ori o acuzație disciplinară, aceasta trebuia transmisă Comisiei. Dacă nu a existat nicio sesizare, lipsește chiar actul prin care procedura disciplinară trebuia inițiată. În ambele ipoteze, procedura urmată de PAS rămâne neconformă Statutului.

70. Argumentul întemeiat pe art. 72 nu schimbă această concluzie. Art. 72 descrie profilul general al Comisiei Naționale de Integritate, în timp ce art. 21 alin. (6), inserat în capitolul disciplinar, îi acordă o atribuție specială pentru cauzele privind membrii Biroului Permanent Național. Existența separată a Comisiei de etică și disciplină, prevăzută la art. 74^1, nu permite ignorarea desemnării exprese din art. 21 alin. (6) și înlocuirea organului indicat de Statut cu un altul.

71. În plan probator, pârâtul nu a prezentat nicio sesizare adresată Comisiei, niciun raport, nicio audiere în fața acesteia și nicio decizie a Comisiei. Respectiv, nu s-a dovedit că organul competent ar fi cercetat ori ar fi decis cauza.

72. Cu titlu de consecință, Hotărârea Biroului Permanent Național nr. ***** privește o chestiune care, în situația specială a reclamantei, nu se afla în competența acelui organ. Devine astfel incident art. 202 alin. (6) lit. c) din Codul civil, care sancționează hotărârea cu nulitate absolută.

73. Chiar dacă s-ar admite, în beneficiul pârâtului, că Biroul Permanent Național putea decide direct excluderea, hotărârea nu ar deveni valabilă. Rămân distincte și neînlăturate problemele privind convocarea, informarea prealabilă, dreptul la apărare, motivarea și proporționalitatea, pe care instanța le examinează în continuare ca temeiuri subsidiare.

74. Astfel, cu referire la convocare, art. 66 alin. (1) indică președintele PAS sau cel puțin o treime dintre membrii Biroului drept titulari ai acestei inițiative. Instanța nu deduce din acest text obligația unei convocări într-o formă scrisă solemnă ori într-un termen fix pe care Statutul nu îl stabilește. Trebuie însă să existe probe din care să rezulte că reuniunea a fost convocată ca ședință a Biroului, prin inițiativa statutară corespunzătoare.

75. În această ordine de idei, la 26 februarie 2026 instanța a pus în sarcina pârâtului prezentarea procesului-verbal al reuniunii din *****, dacă exista, și elucidarea sesizării Comisiei și a modalității convocării. La 8 iunie 2026 a cerut listele membrilor Biroului și fracțiunii la data relevantă, precum și actele privind componența Biroului. Aceste demersuri, consemnate în procesele-verbale, au oferit pârâtului posibilitatea să clarifice împrejurările contestate.

76. Pârâtul a prezentat extrasul procesului-verbal și, la finalul cercetării, o listă a membrilor Biroului. Cu toate acestea, nu a prezentat convocarea, mesajul adresat membrilor, ordinea de zi transmisă înainte de reuniune sau un înscris din care să rezulte cine a inițiat convocarea și în ce temei statutar.

77. Astfel, instanța nu poate considera dovedit că ședința a fost convocată de președintele PAS ori de cel puțin o treime dintre membrii Biroului, în condițiile cerute de Statut.

78. Argumentul pârâtului potrivit căruia reclamanta ar fi fost informată deoarece s-a prezentat la întâlnire confundă două situații distincte. A cunoaște că urmează o discuție nu este echivalent cu a fi convocat la ședința unui organ, cu o anumită ordine de zi și cu posibilitatea adoptării unei sancțiuni.

79. Totodată, la ***** a avut loc o întâlnire comună, cu participarea fracțiunii și a unor membri ai Biroului. Simpla prezență a membrilor Biroului în aceeași sală nu transformă, în mod automat, orice întâlnire într-o ședință statutară a Biroului Permanent Național.

80. În acest context, lista prezentată la 19 iunie 2026 și lipsa unui registru separat al fracțiunii nu permit stabilirea completă a tuturor participanților la reuniunea mixtă. Reprezentantul pârâtului nu a putut explica toate neconcordanțele semnalate. Acest fapt nu demonstrează, prin el însuși, lipsa cvorumului, dar accentuează necesitatea documentelor de convocare și evidență pe care PAS nu le-a prezentat.

81. Instanța precizează că nu afirmă inexistența reuniunii și nici lipsa cvorumului. Concluzia este una mai exactă și se limitează la materialul probator administrat: convocarea statutară a ședinței Biroului Permanent Național nu a fost dovedită.

82. Cu referire la ordinea de zi, extrasul pârâtului afirmă că situația reclamantei a fost examinată în cadrul acesteia. În lipsa procesului-verbal integral și a convocării, instanța nu poate verifica dacă chestiunea a fost introdusă înaintea ședinței sau numai în cursul

reuniunii. Din acest motiv, soluția nu este întemeiată, ca motiv autonom, pe art. 202 alin. (6) lit. a), ci pe lipsa dovedirii convocării și a informării prealabile, relevantă pentru art. 202 alin. (2) lit. a), c) și e).

83. În mod similar, probele nu permit o concluzie sigură că ședința nu era deliberativă, motiv pentru care instanța nu aplică, în mod autonom, art. 202 alin. (6) lit. b). Neclaritățile privind componența reuniunii confirmă însă necesitatea prezentării documentelor primare privind convocarea, participanții și dreptul de vot.

84. Concluzionând sub acest aspect, instanța coroborează explicațiile reclamantei despre invitația la o discuție a fracțiunii, caracterul comun al reuniunii, conținutul limitat al extrasului și lipsa unor clarificări probatorii din partea pârâtului, deși acestea i-au fost solicitate. În aceste condiții, nu poate fi reținută o convocare statutară a procedurii de excludere. Nu este sancționată simpla lipsă a unui înscris formal, ci nerespectarea unei garanții esențiale, în legătură cu informarea și apărarea reclamantei, în sensul art. 202 alin. (2) lit. a) și e).

85. În sensul **posibilității reale de apărare, instanța reține că** din extrasul prezentat de pârât rezultă că reclamantei i s-a oferit cuvântul. Instanța nu reține, așadar, că aceasta nu ar fi vorbit deloc.

86. Reclamanta a vorbit. Totuși, faptul că a vorbit nu înseamnă, prin el însuși, că a beneficiat de o procedură disciplinară efectivă.

87. Or, audierea prevăzută de art. 21 alin. (2), coroborată cu drepturile din art. 22, trebuie să ofere posibilitatea unei apărări reale. Instanța nu impune partidului regulile unui proces penal, o citație judiciară ori un termen fix de pregătire. În împrejurările cauzei, persoana trebuia însă să cunoască suficient de clar conduita imputată și caracterul disciplinar al examinării, având o posibilitate rezonabilă de a pregăti explicațiile și probele relevante.

88. În speță, pârâtul nu a dovedit o asemenea informare înaintea reuniunii. Din coroborarea explicațiilor reclamantei cu extrasul rezultă că acesteia i s-a cerut să răspundă pe loc unui raport și unor acuzații referitoare la promovarea, în timp, a unor modificări legislative și la posibile interese personale. Cunoașterea activității sale parlamentare nu echivalează cu informarea că această activitate urma să fie examinată disciplinar, în vederea excluderii.

89. Durata intervenției reclamantei nu remediază lipsa pregătirii. Timpul în care o persoană vorbește nu este același lucru cu timpul și mijloacele de care are nevoie pentru a-și construi apărarea.

90. Nici plecarea reclamantei înainte de deliberare nu remediază lipsa unei posibilități efective de pregătire. Soluția nu este întemeiată pe un pretins drept absolut de a participa la deliberarea ori la votul asupra propriei sancționări. Chestiunea decisivă este dacă, înainte de luarea deciziei, reclamanta a avut posibilitatea reală de a răspunde, în cunoștință de cauză, acuzației disciplinare.

91. Mai mult decât atât, audierea prevăzută de art. 21 trebuia să facă parte din cercetarea desfășurată de organul competent. O intervenție într-o reuniune politică mixtă nu poate înlocui cercetarea și audierea în fața Comisiei Naționale de Integritate.

92. Cu titlu de consecință, drepturile reclamantei în calitate de participant au fost încălcate în mod esențial, în sensul art. 202 alin. (2) lit. c) și e) din Codul civil.

93. Distinct de cele menționate anterior, Statutul nu impune redactarea unei hotărâri disciplinare după modelul unui act judecătoresc. Totuși, art. 21 alin. (5) cere individualizarea sancțiunii. Respectarea acestei obligații trebuie să poată fi verificată din hotărâre și din celelalte acte ale procedurii: conduita reținută, împrejurările avute în vedere

și rațiunile alegerii sancțiunii. Lipsa indicării exacte a unui articol nu atrage, singură, nulitatea dacă temeiul și analiza efectuată rezultă suficient de clar.

94. În speță, hotărârea formulează aprecieri privind încrederea, imaginea și disciplina internă, iar extrasul individualizează acuzația de neinformare despre un eventual interes personal și de încălcare a procedurilor. Instanța nu ignoră aceste motive. Problema este că ele nu sunt susținute de actele unei cercetări efectuate de organul competent și nu permit verificarea modului în care apărările reclamantei au fost examinate în cadrul acelei proceduri.

95. Cu referire la art. 19 lit. h), trebuia examinată folosirea calității oficiale pentru obținerea de avantaje pentru sine ori pentru alții. La pagina 9 a referinței, lipsa dovezilor recunoscută de pârât privește intervenția directă sau influența efectivă asupra procedurii judiciare. Instanța nu extinde această afirmație la toate acuzațiile. Totodată, nu condiționează aplicarea art. 19 lit. h) și l) de o condamnare penală ori de un act de constatare a integrității pe care aceste texte nu le cer.

96. Aparența poate declanșa verificarea; sancțiunea maximă cere însă constatări și motive verificabile. Altfel spus, o suspiciune serioasă poate justifica o cercetare, dar nu poate înlocui cercetarea.

97. Sub acest aspect, instanța nu interpretează expresia „încălcare flagrantă" ca fiind limitată la o faptă surprinsă în momentul săvârșirii. În context statutar, expresia poate desemna o încălcare evidentă sau de o gravitate deosebită. Chiar și în această accepțiune, calificarea nu înlocuiește sesizarea, cercetarea, audierea și constatarea probată a abaterii.

98. Cu referire la art. 19 lit. l), textul cuprinde două ipoteze: încălcarea repetată a Statutului, pe de o parte, și nerespectarea hotărârilor organelor de conducere, prin care se prejudiciază major obiectivele politice, pe de altă parte. Hotărârea contestată nu precizează ce încălcări repetate au fost reținute sau ce hotărâre a organelor de conducere nu a fost respectată. Referirea generală la prejudicierea imaginii nu înlocuiește stabilirea conduitei care ar intra în una dintre aceste ipoteze.

99. În această ordine de idei, faptul că amendamentele au fost votate de Parlament nu exclude, în mod automat, o eventuală răspundere individuală. În același timp, faptul că reclamanta le-a promovat nu dovedește, prin el însuși, abaterea disciplinară. Evaluarea urma să fie efectuată de organul competent, după examinarea probelor și a explicațiilor părților.

100. Instanța nu minimalizează preocupările privind integritatea, drepturile victimelor, siguranța publică ori reputația partidului. Acestea reprezintă interese serioase și puteau justifica deschiderea unei proceduri disciplinare complete. Dimpotrivă, tocmai gravitatea acuzațiilor impunea o procedură bine documentată. Impactul mediatic și reacția publică nu pot ține locul probelor și al constatărilor organului statutar competent.

101. Totodată, înscrisurile legislative, actele judiciare și argumentele depuse cu referința pot explica contextul și motivele invocate de partid. Ele nu sunt înlăturate numai pentru că au fost prezentate în proces. Totuși, dovada ulterioară a unor motive existente la data excluderii trebuie deosebită de înlocuirea ulterioară a unei proceduri care nu a fost parcursă. Aceste înscrisuri nu dovedesc sesizarea, cercetarea și audierea în fața Comisiei Naționale de Integritate și nu îi pot substitui decizia.

102. În același context, art. 202 alin. (3) privește confirmarea unei hotărâri afectate de nulitate relativă printr-o hotărâre ulterioară valabilă a organului competent. O asemenea confirmare nu rezultă din materialele administrate. Referința și pledoariile avocatului nu constituie hotărâri ale acelui organ. În ceea ce privește nulitatea absolută reținută cu titlu principal, art. 328 alin. (2) exclude înlăturarea ei prin confirmare.

103. Concluzionând sub acest aspect, instanța nu constată că acuzațiile PAS sunt false și nici nu stabilește dacă reclamanta poartă răspundere politică pentru amendamente. Concluzia este mai limitată: acuzațiile respective nu au fost stabilite prin procedura și de organul prevăzute de Statut și, prin urmare, nu pot valida ulterior hotărârea din *****.

104. Cu referire la alegerea sancțiunii și la proporționalitate, instanța menționează că excluderea este cea mai severă măsură prevăzută de art. 20 alin. (1). Existența avertismentului, suspendării, revocării din funcția de partid și retragerii sprijinului politic nu obligă partidul să aplice succesiv toate măsurile mai blânde. Ea impune însă ca alegerea făcută să rezulte din examinarea concretă cerută de art. 21 alin. (5).

105. În această ordine de idei, art. 21 alin. (5) cere examinarea gravității faptei, a împrejurărilor, a conduitei persoanei și a existenței altor sancțiuni. Această analiză nu este opțională, ci reprezintă regula prin care Statutul împiedică aplicarea automată a sancțiunii maxime.

106. În speță, hotărârea contestată afirmă deja că excluderea ar reprezenta singura măsură proporțională și eficientă. Prin urmare, instanța nu reține absența oricărei referiri la proporționalitate. Reține lipsa unei analize verificabile a criteriilor statutare: cauzele și gravitatea abaterii, circumstanțele, comportamentul reclamantei și existența altor sancțiuni disciplinare. Formula privind necesitatea excluderii nu arată, singură, cum au fost cântărite aceste elemente.

107. Explicațiile prezentate în proces despre insuficiența măsurilor mai blânde sunt examinate ca apărări ale pârâtului. Ele pot dezvolta o apreciere făcută la data sancționării, dar nu demonstrează, în lipsa actelor procedurii competente, că individualizarea cerută de art. 21 alin. (5) a avut efectiv loc. Instanța nu alege o altă sancțiune și nu stabilește ce măsură ar fi politic oportună.

108. Totodată, un vot larg poate exprima pierderea încrederii politice, dar nu înlocuiește individualizarea juridică a sancțiunii atunci când partidul însuși a ales să reglementeze această obligație în Statut.

109. În aceste condiții, nu poate fi verificată respectarea regulii statutare de individualizare a excluderii. Concluzia se referă la lipsa garanțiilor împotriva arbitrariului în procedura concretă, nu la aprecierea instanței că o anumită conduită politică ar merita o sancțiune mai blândă.

110. Faptul că alți deputați au examinat și au votat amendamentele nu dovedește identitatea situațiilor. PAS a invocat un rol distinct al reclamantei în promovarea modificărilor și în informarea fracțiunii despre un eventual interes personal. Aceste susțineri trebuiau verificate în procedura statutară competentă; ele nu pot fi nici respinse numai pentru că legea a fost votată colectiv, nici considerate dovedite prin simpla lor formulare. Instanța nu constată discriminarea, un scop ascuns sau o obligație de sancționare identică a tuturor deputaților.

111. Cu referire la **comunicarea hotărârii,** instanța acceptă că reclamanta a cunoscut, din comunicatul public și din presă, rezultatul politic al reuniunii și că această împrejurare i-a permis să reacționeze public.

112. Totuși, anunțarea publică a rezultatului nu dovedește, prin ea însăși, aducerea hotărârii la cunoștința persoanei în condițiile art. 21 alin. (3). Acest text nu prescrie o formă judiciară de comunicare. În cauză nu s-a prezentat însă o dovadă concludentă că reclamanta a primit ori a putut accesa, în termenul de cinci zile, actul adoptat și conținutul său, nu doar informația despre excludere.

113. Reclamanta a putut sesiza instanța în termen, astfel încât întârzierea comunicării nu i-a suprimat accesul la justiție. Fiind ulterioară adoptării actului, această neregulă nu este tratată ca temei autonom al nulității. Ea nu remediază însă viciile anterioare privind competența, procedura și apărarea, asupra cărora se întemeiază soluția.

114. Cu referire la autonomia partidului, instanța acceptă că anularea excluderii și restabilirea calității de membru reprezintă o intervenție în exercițiul dreptului colectiv garantat de art. 11. Această intervenție nu devine justificată numai pentru că este dispusă prin hotărâre judecătorească. Ea trebuie să aibă un temei legal, să protejeze un interes legitim și să fie proporțională cu încălcarea constatată.

115. Temeiul legal al intervenției îl constituie art. 202 din Codul civil, coroborat cu art. 7 alin. (5), art. 13 alin. (1) lit. g) și art. 18 alin. (1) din Legea nr. 294/2007. Interdicția imixtiunii, prevăzută de art. 3 alin. (4) din aceeași lege, admite excepțiile legale. Scopul urmărit este protecția drepturilor reclamantei, în sensul art. 11 § 2: respectarea regulilor esențiale privind pierderea unei calități de membru deja dobândite, nu impunerea unei noi adeziuni partidului.

116. Sub aspectul necesității, controlul nu privește fiecare formalitate internă. Este decisiv că sancțiunea a fost adoptată în afara competenței speciale prevăzute pentru reclamantă. Se adaugă deficiențele esențiale ale procedurii, analizate subsidiar. Spre deosebire de ASLEF, unde nu a fost identificat un comportament abuziv al asociației, instanța reține aici nerespectarea unor garanții statutare concrete. Nu impune partidului să renunțe la valorile sale și nu condiționează disciplina politică de acordul instanței.

117. În această ordine de idei, simpla criticare a procedurii, fără înlăturarea hotărârii, ar lăsa să producă efecte chiar excluderea adoptată în afara competenței statutare. Restabilirea calității de membru înlătură această consecință, fără ca instanța să înlocuiască sancțiunea cu una aleasă de ea. Măsura este limitată la efectele actului contestat și nu presupune o constatare că acuzațiile sunt neadevărate ori că reclamanta trebuie păstrată în partid indiferent de conduita sa.

118. Cu titlu de consecință, restabilirea situației anterioare reprezintă efectul solicitat al nulității actului din *****, conform art. 16 alin. (1) lit. b) și art. 331 alin. (1), (2) și (7) din Codul civil. PAS rămâne liber, în măsura permisă de lege și de Statut, să inițieze o nouă procedură în fața organului competent, cu informarea persoanei, administrarea probelor și alegerea motivată a sancțiunii.

119. Astfel, remediul dispus păstrează echilibrul cerut de art. 11. El privește calitatea de membru pierdută prin actul contestat și evidențele aferente. Nu soluționează dreptul reclamantei la un mandat de deputat, la o candidatură sau la o funcție în conducerea partidului și nu anulează alte hotărâri care nu au fost supuse judecății. Obligația de actualizare a evidențelor se execută în condițiile stabilite în dispozitiv.

120. Sistematizând în final argumentele pârâtului, instanța le dă apreciere după cum urmează:

121. Cu referire la caracterul voluntar al aderării, acesta nu justifică nerespectarea Statutului. Aderarea îl obligă pe membru să respecte regulile partidului și obligă, în aceeași măsură, partidul să respecte competențele și procedurile pe care le-a stabilit.

122. Cu referire la raportul dintre art. 66 alin. (2) lit. j) și art. 21 alin. (6), primul text reglementează puterea generală a Biroului, iar al doilea vizează exact situația unui membru al Biroului și atribuie altui organ atât cercetarea, cât și decizia. Nici calificarea faptei drept „flagrantă”, nici invocarea unei situații excepționale nu creează o regulă de „absorbție” a competenței.

123. Totodată, art. 72 și art. 74[1] nu înlătură atribuția specială acordată Comisiei Naționale de Integritate prin art. 21 alin. (6). Textele generale referitoare la profilul comisiilor nu pot lipsi de efect o normă expresă din procedura disciplinară.

124. Cu referire la audiere, faptul că reclamanta a vorbit nu demonstrează o apărare efectivă, or, nu s-a probat că aceasta a cunoscut din timp acuzația, probele și riscul excluderii și că a avut posibilitatea reală să se pregătească.

125. Cu referire la convocare, prezența reclamantei și a unor membri ai Biroului la întâlnire nu dovedește convocarea statutară. Informarea despre o discuție a fracțiunii nu este echivalentă cu convocarea Biroului Permanent Național pentru o ședință cu o anumită ordine de zi.

126. Cu referire la comunicare, cunoașterea publică a rezultatului nu dovedește aducerea la cunoștință a actului și a conținutului său în condițiile Statutului. Totuși, comunicarea tardivă nu reprezintă un temei autonom al nulității, după cum s-a arătat.

127. În ceea ce privește conflictul de interese, răspunderea politică, efectele amnistiei și prejudiciul reputațional, asemenea argumente justificau examinarea serioasă a faptelor. Înscrisurile și explicațiile prezentate în proces sunt avute în vedere, dar nu dovedesc că cercetarea, audierea și decizia ar fi aparținut organului statutar competent. Admiterea acțiunii nu echivalează cu înlăturarea răspunderii politice și nici cu infirmarea actelor judiciare referitoare la persoanele condamnate.

128. Argumentul potrivit căruia reclamanta ar fi participat la elaborarea Statutului este lipsit de relevanță juridică. Regula referitoare la organul competent și dreptul la apărare se aplică obiectiv tuturor membrilor, inclusiv celor care au contribuit la redactarea Statutului.

129. În final, restabilirea situației anterioare nu impune o asociere perpetuă, ci înlătură efectele unei hotărâri nule și lasă deschisă posibilitatea unei noi proceduri desfășurate în condițiile legii și ale Statutului.

130. **Concluzionând asupra fondului**, cu titlu principal, Hotărârea Biroului Permanent Național al PAS nr. ***** din ***** este lovită de nulitate absolută potrivit art. 202 alin. (6) lit. c) din Codul civil, deoarece, în situația specială a unui membru al Biroului, competența de cercetare și de decizie aparținea Comisiei Naționale de Integritate.

131. Cu titlu subsidiar, chiar dacă s-ar considera că Biroul avea competență directă, hotărârea este supusă nulității relative potrivit art. 202 alin. (2) lit. a), c) și e), deoarece convocarea statutară nu a fost dovedită, dreptul la apărare a fost încălcat, cercetarea disciplinară nu a fost parcursă, iar sancțiunea nu a fost individualizată.

132. Totodată, acțiunea în nulitate relativă a fost introdusă în termenul de șase luni, iar pârâtul nu a prezentat o hotărâre ulterioară valabilă a organului competent care să fi înlăturat viciile constatate.

133. În consecință, cererea privind nulitatea este întemeiată. Deoarece reclamanta a solicitat în mod expres restabilirea situației anterioare, art. 16 alin. (1) lit. b) și c), coroborat cu art. 331 alin. (1), (2) și (7) din Codul civil, permite înlăturarea efectelor produse de hotărârea nulă în evidențele interne ale partidului și, după caz, în informațiile transmise de partid autorităților competente.

134. Cu referire la cheltuielile de judecată, potrivit art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, partea care pierde procesul compensează, la cerere, cheltuielile dovedite ale părții care a avut câștig de cauză. Interdicția compensării taxei de timbru din contul părții care pierde procesul a fost declarată neconstituțională prin Hotărârea Curții Constituționale nr.

20 din 26 septembrie 2024, pct. 2 din dispozitiv. Compensarea de către pârât nu trebuie confundată cu restituirea taxei din buget.

135. Reclamanta a prezentat confirmarea achitării taxei de stat de 200 lei la 4 iunie 2025, anexată cererii inițiale, și confirmarea achitării taxei de timbru de 200 lei la 2 iulie 2025. Plățile au destinații distincte și sunt legate de intentarea prezentului proces. În consecință, cheltuielile dovedite care urmează a fi compensate de pârât sunt de 400 lei în total, corespunzător celor două taxe.

136. PAS a solicitat 6.000 lei cu titlu de asistență juridică. Întrucât pârâtul a pierdut procesul, nu sunt întrunite condițiile art. 94 alin. (1) pentru compensarea acestor cheltuieli în sarcina reclamantei.

137. În conformitate cu art. 94, 236, 238-241, 362 Cod de procedură civilă, instanța,

h o t ă r ă ș t e:

Se admite cererea de chemare în judecată depusă de Stamate Olesea împotriva Partidului Politic „Partidul Acțiune și Solidaritate” privind anularea deciziei din 0***** a Biroului Politic Național de excluderea din rândul membrilor de partid și compensarea cheltuielilor de judecată.

Se constată nulitatea și se anulează Hotărârea Biroului Permanent Național al Partidului Politic „Partidul Acțiune și Solidaritate” nr. ***** din 0*****, prin care s-a dispus excluderea reclamantei Stamate Olesea, IDNP *****, din calitatea de membru al Partidului Politic „Partidul Acțiune și Solidaritate”.

Se repune reclamanta Stamate Olesea în situația juridică anterioară adoptării Hotărârii nr. ***** din 0*****, cu restabilirea calității acesteia de membru al Partidului Politic „Partidul Acțiune și Solidaritate”.

Se obligă Partidul Politic „Partidul Acțiune și Solidaritate”, după rămânerea definitivă a hotărârii, să restabilească situația juridică anterioară adoptării hotărârii anulate, inclusiv prin actualizarea evidențelor interne ale partidului, a Registrului Național al Membrilor PAS și, după caz, a datelor transmise autorităților competente, în sensul înlăturării efectelor hotărârii anulate privind excluderea reclamantei Stamate Olesea din calitatea de membru al partidului.

Se încasează de la Partidul Politic „Partidul Acțiune și Solidaritate”, IDNO 1016620003403, în beneficiul reclamantei Stamate Olesea, IDNP *****, cheltuielile de judecată în mărime de 200 lei taxa de stat și 200 lei taxa de timbru achitate de către reclamantă la depunerea acțiunii, în total suma de 400 (patru sute) lei.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Președintele ședinței, **Ceban Alexandru**
judecătorul